

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373, s. 37)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując, w przewidzianym terminie, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-259/09) (¹)

(Gospodarowanie odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego — Brak transpozycji lub niepoinformowanie o krajowych przepisach dokonujących transpozycji)

(2010/C 80/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i P. Van den Wyngaert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie

gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE (Dz.U. L 102, s. 15)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 września 2009 r. w sprawach połączonych T-225/07 i T-364/07 Thomson Sales Europe przeciwko Komisji wniesione w dniu 3 grudnia 2009 r. przez Thomson Sales Europe

(Sprawa C-498/09 P)

(2010/C 80/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Thomson Sales Europe (przedstawiciele: F. Goguel i F. Foucault, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołania

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 września 2009 r.,

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej REM nr 03/05 z dnia 7 maja 2007 r.,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady dotyczące kompetencji wyrażone w art. 225 WE, gdyż wydał orzeczenie co do istoty sprawy w przedmiocie jej wniosku o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 20 lipca 2007 r., w którym nie potwierdzono możliwości skorzystania z odstępienia od pokrycia retrospektywnego należności celnych przywózowych nałożonych na odbiorniki telewizji kolorowej produkowane w Tajlandii, podczas gdy Sąd orzekł uprzednio, że rzeczony wniosek jest niedopuszczalny, z uwagi na fakt, że powyższe pismo nie może wywoływać skutków prawnych.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo do obrony i popełnił oczywisty błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, gdyż, po pierwsze, oddalił jej wniosek o udostępnienie stronom wszystkich dowodów i, po drugie, orzekł, że Thomson dopuściła się oczywistego zaniedbania, w zakresie w jakim jako doświadczony podmiot gospodarczy, powinna była zwrócić się do Komisji o szczegółowe informacje co do możliwości zgłaszania odorników telewizji kolorowej produkowanych w Tajlandii jako pochodzących z tego państwa, po tym jak rozpoczęła zaopatrywanie się w kineskopy pochodzące z Korei i Malezji.

W zarzucie trzecim obejmującym dwie części, Thomson powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 239 kodeksu celnego⁽¹⁾ dotyczącego możliwości całkowitego lub częściowego zwrotu uiszczonych przywózowych i wywózowych należności celnych lub też umorzenia kwoty długu celnego. Wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, w zakresie w jakim oddalił jej skargę badając wyłącznie przesłankę dotyczącą braku oszustwa lub zaniedbania, bez uprzedniego zbadania przesłanki dotyczącej zaistnienia szczególnej sytuacji.

Po drugie, Sąd popełnił błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, a zatem naruszył prawo uznając, że przesłanki umorzenia z art. 239 kodeksu celnego nie były spełnione. Zdaniem wnoszącej odwołanie spełniała ona wymogi ustanowione w tym przepisie, ponieważ okoliczności w niniejszej sprawie stanowiły o zaistnieniu szczególnej sytuacji, w zakresie w jakim Komisja zmieniła praktykę dokonując wykładni odpowiednich przepisów nie informując o tym w odpowiedni sposób podmiotów gospodarczych.

Thomson twierdzi ponadto, że nie miała żadnych wątpliwości co do prawidłowości jej transakcji, gdyż była przekonana, że do całej jej produkcji zastosowanie znajdzie wyłącznie jedno cło antydumpingowe, ustalone praktycznie w porozumieniu z Komisją. Nie można było zatem uznać, że dopuściła się ona zaniedbania.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Wuppertal (Niemcy) w dniu 14 grudnia 2009 r. — Dieter May przeciwko AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Sprawa C-519/09)

(2010/C 80/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Wuppertal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dieter May

Strona pozwana: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie pracownika w rozumieniu art. 7 ust. 1 i ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE (= art. 7 dyrektywy 93/104/WE) [...] ⁽¹⁾ obejmuje również zatrudnionego na podstawie regulaminu służby (Dienstordnungsangestellter) pracownika podmiotu prawa publicznego, którego autonomiczne przepisy statutowe ustanowione na podstawie upoważnienia ustawy federalnej (§ 351 Reichsversicherungsverordnung) odsyłają w zakresie rozszczeń urlopowych pracowników zatrudnionych na podstawie regulaminu służby do przepisów mających zastosowanie do urzędników (tu: § 101 Beamtengesetz für das Land Nordrhein-Westfalen [ustawa prawo urzędnicze w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii] w związku z Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein-Westfalen [rozporządzenie w sprawie urlopu wypoczynkowego urzędników i sędziów w kraju związkowym Nadrenii Północnej-Westfalii])?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy; Dz.U. L 299, s. 9

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 22 grudnia 2009 r. — Deutsche Telekom AG przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-543/09)

(2010/C 80/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)